

ת"פ 24999/11/22 - מדינת ישראל נגד ראני שואהין

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 24999-11-22 מדינת ישראל נ' שואהין(עציר)

לפני	כבוד השופט שרון דניאלי
	המאשימה
	נגד
הנאשם	מדינת ישראל
	ראני שואהין (עציר)

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב - 1952 (להלן - חוק הכניסה לישראל), ניסיון לגניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין) יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, פריצה לרכב במטרה לגנוב לפי סעיף 413א לחוק העונשין והחזקת כלי פריצה לרכב לפי סעיף 413ז לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 7.11.22 בשעה 05:00 לערך שהה הנאשם, תושב איזור יהודה ושומרון, ברחוב הנשיאים 45 ברעננה (להלן - המקום). שם, הנאשם שבר באמצעות כלי לניפוח שמשות את החלון האחורי הימני של רכב מסוג מזדה, מ.ר. 9521954, שחנה במקום. הנאשם נכנס לרכב וניסה להניעו, ובהמשך נעצר על ידי שוטרים.
3. ביום 7.2.23 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן (במ/1) והורשע במיוחס לו, ללא הסכמות לעניין העונש, וביום 19.2.23 טענו ב"כ הצדדים את טיעוניהם לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם נכנס ללא אישור לישראל, שלא לצרכי פרנסה, וביצע עבירות רכוש חמורות. לטענתה, הגניבה הייתה מתוכננת והנאשם הצטייד בכלי פריצה מתאימים, ובהם מכשיר לניפוח שמשות ומחשב של רכב. עוד טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם פגע במעשיו בזכותה של מדינת ישראל לקבוע את הבאים בשעריה, וכן בקניין הפרט. היא הוסיפה שפוטנציאל הנזק ממעשיו של הנאשם הוא רב, שכן אם עבירת הגניבה הייתה מושלמת, הנאשם היה נוהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח. ב"כ המאשימה הדגישה שעבירת גניבת רכב היא בבחינת מכת מדינה שמחייבת החמרה בענישה, כפי שמורה פסיקת בתי המשפט, ובמקרה זה העונש בגין עבירת ניסיון זהה לעבירה העיקרית. לזכות הנאשם צוינו בטיעוני המאשימה דבר הודאתו בכתב האישום המתוקן והיותו נעדר עבר פלילי.
5. ב"כ המאשימה טענה כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם נע בין 14 ל- 28 חודשי מאסר בפועל, והפנתה

לפסיקה הבאה: עפ"ג (מחוזי - ת"א) 42501-03-14 **מדינת ישראל נ' עיסא נתשה** (לא פורסם, 1.7.14); עפ"ג (מחוזי - י"ם) 3614-01-13 ו- 20355-02-13 **אבו אלואליה ואח' נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 29.5.13); ת"פ (שלום - ראשל"צ) 20894-08-21 **מדינת ישראל נ' עמר (עציר)** (לא פורסם, 7.2.22). ב"כ המאשימה ביקשה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, ולהטיל עליו עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים של מאסר מותנה, קנס ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה.

6. ב"כ הנאשם טען שמחשב הרכב לא שימש את הנאשם לצורך פריצת הרכב, ופרט זה אף לא עולה מעובדות כתב האישום. הוא התייחס לנסיבות המצדיקות הקלה בעונשו של הנאשם, ובהן העובדה שהוא לא השלים את עבירת הגניבה, לא נהג ברכב ולא השתמש בו, וממילא לא העביר אותו לשטחי הרשות הפלסטינאית. לגישתו, הטענה לעניין פוטנציאל הנזק אינה רלבנטית, מקום שבו הנזק שנגרם בפועל הוא מצומצם ביותר.

ב"כ הנאשם התייחס לנסיבות האישיות של הנאשם, ובין היתר לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי, אב לשני ילדים קטינים, המתגורר יחד עם הוריו וסובל מקשיי פרנסה. עוד ציין כי הנאשם נתון מזה 4 חודשים במעצר, שהוא מביע חרטה על מעשיו, וכן שהוא הודה בכתב האישום המתוקן וחסך זמן שיפוטי יקר. ב"כ הנאשם הדגיש את מצבם הבריאותי המורכב של אמו ושל בנו של הנאשם, שהרצון לתמוך בהם כלכלית הוביל לביצוע העבירות. בהקשר זה, הוצגו שני מסמכים בשפה הערבית בעניין ממצאי בדיקות אולטרסאונד מיום 16.12.22 ומיום 29.1.23.

7. ב"כ הנאשם טען כי בנסיבות העניין מתחם הענישה ההולם נע בין 7 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשי מאסר בפועל, וכי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם, באופן זהה לעתירת המאשימה. ב"כ הנאשם הפנה לדוגמאות מהפסיקה שמהן עולה כי בנסיבות דומות לנסיבות התיק כאן, ואף חמורות יותר, הוטלו על נאשמים עונשי מאסר קצרים (רע"פ 1345/14 **עמאד אבו הדואן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.14); ת"פ (שלום-ירושלים) 69154-12-21 **מדינת ישראל נ' מחמוד גנידי** (פורסם בנבו, 5.12.22); ת"פ (שלום-פתח תקוה) 66446-03-22 **מדינת ישראל נ' עופי** (לא פורסם, 12.7.22); ת"פ (שלום-פתח תקוה) 35230-07-22 **מדינת ישראל נ' צואלחי** (לא פורסם, 9.11.22); ת"פ (שלום-פתח תקוה) 7206-01-14 **מדינת ישראל נ' מוחמד סמיח** (פורסם בנבו, 28.5.14)).

הנאשם, בדבריו האחרונים לעונש, הביע צער וחרטה על מעשיו ואמר כי עשה את טעות חייו וכי הדבר נכפה עליו בשל מצבו הכלכלי הקשה ורצונו להעניק טיפול רפואי לבני משפחתו.

דין והכרעה

8. במסגרת הדיון בשאלת העונש ההולם בעניינו של הנאשם, על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין). בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א לחוק העונשין).

9. הנאשם פגע במעשיו במספר ערכים חברתיים מוגנים, שעניינם זכותה הריבונית של מדינת ישראל לקבוע מי הם הנכנסים והיוצאים בשעריה והרצון להגן על קניינם הפרטי של אזרחיה. בענייננו, פגיעת הנאשם בערכים המוגנים כפועל יוצא ממעשיו נמצאת ברף הנמוך-בינוני.

10. על חומרת עבירת גניבת רכב ניתן ללמוד מהעונש המרבי הקבוע בצידה בחוק העונשין, של 7 שנות מאסר. בעבירה זו, זהו גם העונש המרבי גם בגין עבירת הנסיון (לנוכח הוראת סעיף 34ד לחוק העונשין).

כפי שחזר והזכיר בית המשפט העליון בע"פ 5953/22 **מדינת ישראל נ' גאזי עדוי** (פורסם בנבו, 2.2.23), עונשי מאסר מרביים אינם באים רק לקבוע את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בית המשפט, אלא הם מבטאים גם רמת ענישה ראויה במקרים החמורים ביותר, ומהם יש לגזור את מתחם הענישה הראוי במקרים חמורים פחות.

בנוסף, בית המשפט העליון התייחס במהלך השנים לא פעם לעבירות גניבת רכב כ"מכת מדינה" כטענת ב"כ המאשימה, ועמד על כך שמדובר בעבירות חמורות מאוד, המבטאות זלזול בחוק וברכוש הזולת, ויש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי ולהשית ענישה שתמגר תופעה זו ותרתיע עבריינים מלגנוב רכבים (לעניין זה ר' למשל רע"פ 2011/10 **אנור בדרן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.4.10); ע"פ 11194/05 **עטיה אבו סבית נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.5.06)).

עם זאת, יש לציין כי גם בשני המקרים הללו, הוטלו על הנאשמים שם עונשים של 8 ו-12 חודשי מאסר בפועל. ומן הכלל אל הפרט.

11. בבחינת נסיבות ביצוע העבירות כאן, נתתי דעתי לעובדה שהעבירה בוצעה על ידי נאשם שמלכתחילה נכנס לישראל ושהה בה שלא כחוק, וכן שהוא ביצע את העבירה באמצעות החזקת כלי פריצה ייעודי, תוך הסבת נזק לרכב על ידי שבירת שמשו והותרת חלקי פלסטיק מפורקים. בנוסף, בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, הוא גם החזיק בתוך הרכב [את] "מחשב הרכב", כלשון כתב האישום. אלו הן נסיבות לחומרה, המלמדות על תכנון ואף על תחכום מסוים מצידו של הנאשם.

12. עם זאת, במקרה כאן מדובר בנאשם שפעל לבדו, ללא שיתוף פעולה עם אחרים, ובסופו של דבר גם עבירת הגניבה לא הושלמה, גם אם בשל העובדה שהנאשם נתפס בכף על ידי השוטרים. אמנם, העונש המרבי בגין עבירת הנסיון זהה לעונש המרבי בגין העבירה המושלמת של גניבה, אך בדרך כלל, והדברים נכונים גם במקרה כזה, מקום בו לא הושלמה עבירת גניבת הרכב, פוחתת במידה מסוימת חומרת העבירה. כפי שציין בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופט י' ליבדרו) בת"פ 10180-09-21 **מדינת ישראל נ' פבלו אדריאן** (פורסם בנבו, 14.9.22): **"חיי המעשה מלמדים שאכן יש פער בענישה המוטלת על מי אשר השלים את ביצוע העבירה לבין מי שלא, כאשר ניתן משקל למיקום הנאשם על ציר הניסיון, היינו האם חצה הוא אך במקצת את רף ההכנה או שמא התקרב הוא אל רף השלמת העבירה"**.

בנוסף, לרוב במקרים בהם נגנב הרכב על ידי שוהה בלתי חוקי, נולדות מיניה וביה גם עבירות של נהיגה ללא רשיון וללא ביטוח, המחמירות את נסיבות עבירת הגניבה. כאמור, הנאשם לא הורשע בעבירות אלו, בניגוד למקרים דומים בפסיקה, וגם עובדה זו מקהה במידה מסוימת את חומרת העבירה שביצע, ביחס למקרים המוכרים בפסיקה.

13. עיון במדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה בעבירות בהן הורשע הנאשם מלמד כי במקרים אלו מוטלים מאסרים לריצוי בפועל, שאורכם נקבע בהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה. עיינתי גם בפסקי הדין אליהם הפנו הצדדים, ואף עיינתי בעצמי בפסיקה מהעת האחרונה. אתייחס לאלו הנראים לי רלוונטיים יותר לשם הכרעה בשאלת מתחם העונש הראוי כאן.

בת"פ (שלום-תל אביב) 1576-08-21 **מדינת ישראל נ' עויצי** (פורסם בנבו, 28.9.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כדין, ונהיגה ללא רשיון וללא ביטוח. בית המשפט (כבוד השופט ע' מסארווה) קבע כי מתחם העונש נע בין 6-18 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם שם 7 חודשי מאסר בפועל, וענישה נלווית;

בת"פ (שלום-ירושלים) 42890-11-20 **מדינת ישראל נ' נדאל מצבא** (פורסם בנבו, 19.9.22) הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל שלא כדין, לאחר שגנב מיניבוס, חצה עמו את המחסום מישראל

לאזור, ואף הספיק למכור אותו לאחר. בית המשפט (כבוד השופטת ס' אלבו) קבע כי מתחם העונש נע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, והטיל על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל;

בת"פ (שלום-נתניה) 55398-12-20 **מדינת ישראל נ' סרחאן** (לא פורסם, 15.3.21) הורשע הנאשם בעבירות של כניסה לישראל, ניסיון גניבת רכב והיזק לרכוש במזיד, לאחר שנתפס בכף גונב אופנוע, שחבל בו וגרם לו נזק. בית המשפט (כבוד ס' הנשיאה השופטת ט' אוסטפלד-נאוי), קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל. שם מדובר היה בנאשם שלחובתו הייתה הרשעה קודמת בעבירה של כניסה לישראל, ובית המשפט הטיל עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, בנוסף להפעלת המאסר המותנה שהיה לחובתו (והורה כי ירוצה בחופף לעונש שהוטל עליו);

בת"פ (שלום - כפר סבא) 21425-11-22 **מדינת ישראל נ' טוטח** (פורסם בנבו, 7.2.23) שניתן על ידי לאחרונה, הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של שהייה בישראל שלא כחוק, גניבת רכב (בצוותא עם אחרים) ונהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, קבעתי כי מתחם העונש ההולם בנסיבות התיק שם נע בין 10 - 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל. שם דובר באירוע בודד, ולא יוחסה לנאשם הפריצה לרכב בעצמה (שאף היא לא נעשתה בתחכום), והאחרים שהיו עימו פרצו את הרכב באמצעות ניפוץ שמשתו. בסופו של דבר, נגזרו על הנאשם שם 10 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית.

14. כאמור, עיינתי גם בפסקי דין נוספים אליהם הפנו ב"כ המאשימה וב"כ הנאשם, ובחנתי אותם בזהירות הנדרשת, תוך התייחסות לכלל היסוד בענישה, לפיו לעולם תהיה הענישה פרטנית. חלק מפסקי הדין מחמירים יותר וחלקם מקלים יותר מאלו שסקרתי, אך בחינתם מלמדת כי בחלק מהמקרים נסיבותיהם של האישומים והנאשמים שונות בתכלית מנסיבות התיק שלפניי, בהיבטים שונים, הנוגעים למספר האישומים, סעיפי האישום, הרשעה לאחר ניהול הוכחות או נסיבות מקלות יותר של ביצוע עבירה.

15. לנוכח מכלול הנתונים עליהם הצבעתי, לרבות מידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירה, נסיבות ביצוע העבירה והענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בתיק שלפניי נע בין 9-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

למעשה, שני הצדדים טענו כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתיתו של המתחם, ובנסיבות העניין, עמדתם ראויה, לנוכח מכלול הנתונים שהוצגו לפניי, ובהם גילו הצעיר של הנאשם, היותו אב לשני ילדים קטנים, הודאתו בבית המשפט, העובדה כי אין לו הרשעות קודמות, מצבם הרפואי של אמו ובנו הקטן, ותנאי מאסרו.

16. מכיוון שמדובר בעבירת רכוש שבוצעה בסופו של יום מתוך מניע כלכלי, הרי שיש מקום לקבל את עתירתה של המאשימה באופן שהענישה תכיל גם רכיב כספי של קנס, תוך התחשבות במכלול נסיבות העניין, ובהן מצבו הכלכלי של הנאשם ומצבם הבריאותי של בני משפחתו.

עם זאת, בנסיבות העניין, ומאחר שהנאשם לא הורשע בכל עבירה לפי פקודת התעבורה, לא מצאתי שיש מקום להטיל עליו עונש של פסילה מלהחזיק רשיון נהיגה, בניגוד לעתירת המאשימה, ומבלי להתעלם מסמכותי מכוח סעיף 413ב לחוק העונשין.

סיכומי דבר

17. לאור כל האמור, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 9 חודשי מאסר בפועל, שתחילתם ביום מעצרו 7.11.22;

- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע;
ג. 4 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון;
ד. 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל;
ה. קנס כספי בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס יופקד על-ידי הנאשם במזכירות בית המשפט עד ליום 1.5.23.

ניתן בזאת צו כללי להשמדת מוצגים. הטלפון הנייד השייך לנאשם יוחזר לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אדר תשפ"ג, 28 פברואר 2023, במעמד הנוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד רוני אלסטר, ב"כ הנאשם עו"ד רועי לנג, עו"ד חיכמאת מואסי מהסנגוריה הציבורית והנאשם הובא ע"י שב"ס.

גזר הדין תורגם לו ע"י המתורגמנית גב' איה אשתיה (שעת תחילת דיון 11:48. שעת סיום דיון 11:50).

28 פברואר 2023